

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem R., D.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 161651/2015/KUSK-DOP/KLU, sp. zn. 161651/2015/KUSK /2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 94158/15-vit, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal prekluzi správního deliktu, dále nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, doručení šablony

(konceptu) prvostupňového rozhodnutí a vady výroku tohoto rozhodnutí, porušení zásady bezprostřednosti a nezákonnost a nepřezkoumatelnost uložené sankce. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí žalobcovu argumentaci až dále v odůvodnění rozsudku.

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 27. 7. 2015, kterým bylo konstatováno, že „[d]ne 23. 7. 2015 ve 13:11:48 hodin v Kolíně, ulice Jaselská – Žižkova, Legerova ve směru od Prahy nezastavil(a) nezjištěný(á) řidič(ka) motorové vozidlo RZ X, které řídil(a), na světelný signál „Stůj“, který znamená povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Tuto povinnost mu ukládá zvláštní právní předpis, kterým je v daném případě zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Tímto jednání porušil(a) ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.“
5. Dne 4. 8. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu tím, že neznámý řidič nezastavil na světelné křižovatce na signál „Stůj“. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
6. Podáním ze dne 10. 8. 2015 žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jej pan A.A., narozený X. Součástí podání byla i plná moc udělená žalobcem zmocněnci společnosti F.C..
7. Dne 17. 9. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Dne 18. 9. 2015 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 3 000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
9. Dne 29. 9. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce odpor, ve kterém zároveň žádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti.
10. Dne 8. 10. 2015 správní orgán I. stupně doručil žalobci oznámení o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním

provozu.

11. Dne 12. 11. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 23. 7. 2015V 13:11 hodin z nedbalosti nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 3 000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
12. Dne 30. 11. 2015 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce.
13. Dne 15. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Bylo výlučně na žalobci, aby prostřednictvím žalobních bodů vymezil obsah soudního přezkumu, tj. jaké skutkové a právní otázky má soud posuzovat (tzv. dispoziční zásada). K později uplatněným námitkám soud nepřihlíží. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

16. Ještě než soud přistoupí k vlastnímu posouzení žalobních bodů, uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů

pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).

17. Soud také nepřehlédl, že žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Za takové situace bylo povinností žalovaného přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Soud si je však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě. Žalobce mohl většinu námitek, v tomto případě žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobce ale ve správním řízení neuplatnil.
18. Soud předně poukazuje na to, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, protože ten v ustanovení v § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) stanoví, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád.
19. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (to znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků). Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady deliktní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, k závěru že *„ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající*

v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“ aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu (ke dni 1. 6. 2015), stanovoval, že „*odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.*“ Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání přestupkového jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.

20. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:

- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
- (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

21. Z tohoto znění bude soud vycházet při vypořádání žalobních bodů. Z této verze vycházely zároveň i správní orgány, když vedly s žalobcem správní řízení, neboť jak bude uvedeno dále, nová právní úprava není pro žalobce příznivější.

22. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou

jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobce zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobce žádné námitky neuplatnil.

23. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Prekluze

24. Žalobce v prvním žalobním bodu namítá, že v souladu s ustanovením § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákon o odpovědnosti za přestupky došlo ke dni 12. 11. 2016 k prekluzi, a to uplynutím jednoho roku od vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 12. 11. 2015. Zákon o odpovědnosti za přestupky je třeba aplikovat s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť se jedná o úpravu pro žalobce příznivější.
25. Pro rozpor s odkazovaným ustanovením Listiny shledává žalobce protiústavním § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož *„[o]dpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
26. Žalovaný s námitkou žalobce nesouhlasil. Odkázal na § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu ve znění k datu spáchání správního deliktu, podle kterého odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu včas, k prekluzi tak podle ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nemohlo dojít.
27. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
28. Žalobce se na tomto místě domáhá aplikace citovaného ustanovení, avšak pouze s odkazem na jeho poslední větu. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy zpravidla nižším) trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, sb. NSS č. 461/2005).
29. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud a to ve čtvrtém výroku v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 tak, že *„[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu*

může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“ Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.

30. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným odrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovují, že „celá odpovědnost za přestupek“ nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
31. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.
32. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu nedošlo (pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

Šablona (koncept) rozhodnutí

33. Žalobce namítá, že rozhodnutí, které mu bylo prostřednictvím jeho zástupce doručeno, je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně vydal jako rozhodnutí nedostatečně upravenou šablonu rozhodnutí. Žalobci je kladeno za vinu několik přestupků, aniž by pro tyto přestupky bylo zahájeno řízení, čímž došlo k porušení obžalovací zásady, resp. nedodržení totožnosti skutku. Žalobce dodal, že z doručené šablony je zřejmé, že má správní orgán I. stupně šablonu „na všechno“, tedy i na hodnocení důkazů nebo odůvodnění výše sankce přesto, že to by mělo být vždy originální s ohledem

na odlišnosti okolností případu.

34. Žalovaný považoval tvrzení žalobce za účelové, zpochybnil žalobcem předložený důkaz doručené šablony prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce nepředložil jeho konvertovanou verzi. Uvedl, že obsah prvostupňového rozhodnutí je originální, dostatečně konkrétní a adresný, rozhodnutí popisuje jediný skutek, ukládá nejnížší možnou sankci, čemuž je přizpůsobeno stručné odůvodnění.
35. Soud neshledal žalobní bod důvodným. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, které se týká jediného správního deliktu, a to deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 23. 7. 2015 v 13:11 hodin z nedbalosti nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Správní orgán I. stupně tedy rozhodoval o správním deliktu, jak byl vymezen v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ze dne 8. 10. 2015. Totožnost skutku tak byla zachována.
36. Pokud byl žalobci skutečně doručen pouze koncept (šablona) tohoto rozhodnutí, mohl (a měl) tuto skutečnost úspěšně namítat již v podaném odvolání. V něm mohl namítat zejména nedostatek doručení rozhodnutí a porušení svých procesních práv, neboť to mu muselo být zcela jasné i bez bližší znalosti obsahu rozhodnutí. To však žalobce neučinil, když podal blanketní odvolání. V řízení před správním orgánem I. stupně tak sice mohlo dojít k procesním vadám a porušení procesních práv žalobce, nebylo-li prvostupňové rozhodnutí žalobci řádně doručeno, bylo však na žalobci, který byl s existencí rozhodnutí seznámen, aby proti tomu brojil odpovídajícím procesním prostředkem - odvoláním, které mělo obsahovat námitky, v jejichž uplatnění mu nic nebránilo, neboť žalovanému toto pochybení nemohlo být z obsahu spisu zřejmé. Vyčkal-li žalobce s označením vady po skončení odvolacího řízení, je třeba takové jednání považovat za účelové (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71).
37. Soud nesdílí ani názor žalobce, jde-li o užívání šablon správním orgánem I. stupně. Obsah rozhodnutí správních orgánů je dán náročností posouzení skutkového stavu a právního hodnocení věci. Je tak logické, že u správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v situacích jak skutkově tak právně typologicky naprosto shodných, bude odůvodnění po jazykové a právní stránce obdobné a vzájemně se nebude výrazně odlišovat. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu, což bylo v projednávaném případě splněno.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

38. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Konkrétně namítal, že správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda byl přestupek zjištěn tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, nezjišťoval ani naplnění dalších znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy zda přestupek vyvolal dopravní nehodu. Správní orgán I. stupně dále podle žalobce nezdůvodnil, z čeho vyvodil, že řidič jel na červenou. Podle žalobce měl správní orgán I. stupně zejména řádně vyhodnotit fotodokumentaci, což neučinil, když pouze uzavřel, že

řidič jel na červenou. Hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně je tak nepřezkoumatelné. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nezkoumal, zda mohl řidič bezpečně zastavit. V tomto ohledu řidič žalobci sdělil, že zastavit nemohl, neboť měl plně naložené vozidlo. Podle žalobce nebylo ani odůvodněno, že byly učiněny tzv. nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dále žalobce poukázal na to, že správní orgán I. stupně navíc zmatečně uvádí, že mu bylo dne 20. 5. 2013 doručeno oznámení o přestupku ze dne 23. 7. 2015. Konečně se podle žalobce správní orgán I. stupně nezabýval materiální stránkou přestupku.

39. Žalovaný v reakci na tato tvrzení uvedl, že z fotodokumentace je nesporné, že byla pořízena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
40. Soud nejprve posoudil námitku, podle které se správní orgán I. stupně nezabýval tím, zda byl záznam o přestupku pořízen automatizovaným technickým prostředkem. V oznámení o podezření ze spáchání přestupku, je uvedeno, že *„podezření ze spáchání přestupku vyplývá z obrazového záznamu pořízeného záznamovým zařízením SYDO TRAFFIC RED LIGHT, které monitoruje průjezd vozidel na světelný signál „Stůj!“ (...).“* Způsob pořízení fotografií pak byl uveden jak ve výzvě k uhrazení částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, kde správní orgán I. stupně uvedl, že záznam byl pořízen *„k tomu určeným zde umístěným zařízením“*, tak v příkazu o uložení pokuty fyzické podnikající osobě, kde správní orgán I. stupně v odůvodnění konkretizoval, že *„uvedené jednání bylo zadokumentováno Městskou policií Kolín prostřednictvím bezobslužného automatizovaného technického prostředku záznamového zařízení zn. Sydo Traffic Red Light.“* Za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem, i přesto, že byl s touto skutečností seznámen, bylo zcela dostačující, když správní orgán I. stupně uvedl, že *„přestupek byl zaznamenán k tomu určeným a zde umístěným zařízením,“* neboť druh záznamového zařízení byl specifikován v podkladu pro vydání rozhodnutí, kterým je i oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Námitka tak není důvodná.
41. Žalobce dále namítal, že se správní orgán I. stupně nezabýval tím, zda byla přestupkem způsobena dopravní nehoda, tedy dostatečně nezkoumal, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty. Námitka není důvodná. Znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spatřovány v provozování vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, tedy v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty tak není, jak nesprávně uvádí žalobce, absence následku v podobě dopravní nehody, která je podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Další dvě podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla jsou, že a) porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Zároveň je nutné uvést, že *„absence následku v podobě dopravní nehody“* je tzv. negativní skutečností a existence negativní skutečnosti se vylučuje. Je tedy nutné zkoumat okolnosti daného případu, jestli nenasvědčují, že by při spáchání deliktního jednání došlo i k dopravní nehodě. Fotografie,

kteře byly pořízeny automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, zaznamenávají projíždějící automobil žalobce. Z fotografie je patrné, že vozidlo jede po pozemní komunikaci a nejeví známky poškození, které by byly bezprostředním následkem dopravní nehody. Ostatně ani žalobce netvrdí, že by řidič automobilu svým deliktním jednáním nehodu způsobil (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71).

42. Součástí správního spisu je fotodokumentace, která byla ve správním řízení provedena jako důkaz. Z fotografií zachycujících vozidlo žalobce v průjezdu křižovatkou v místě Jaselská, Žižkova, Legerova je zřejmé, že vozidlo se nacházelo před křižovatkou, když se na semaforu v čase 13:11:46 hodin rozsvítila červená, ale nezastavilo a přes červenou pokračovalo v průjezdu křižovatkou. Posouzení správním orgánem I. stupně, který uvedl, že z dokumentace přestupku, zejména z pořízených fotografií má za jednoznačné a bez pochybnosti prokázané, že řidič jel na červenou, odpovídá obsahu správního spisu i provedenému dokazování. Námitka není důvodná, neboť směřuje pouze k formalistickému přepisování obsahu fotografií, jejichž provedení jako důkazu se mohl žalobce i jeho právní zástupce ve správním řízení zúčastnit.
43. Důvodná není ani námitka, podle které se správní orgán I. stupně nezabýval tím, zda mohl řidič vozidla bezpečně zastavit. Soud na tomto místě opakuje, že žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil jedinou námitku na svou obranu. Po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby domýšlely možnou obranu obviněného a vypořádávaly se s jeho hypotetickými námitkami. Tvzení, že řidič vozidla žalobci sdělil, že nemohl pro plně naložené vozidlo bezpečně zastavit, uplatněné po skončení správního řízení, považuje soud za ryze účelové. Týž závěry konstantně vyslovuje Nejvyšší správní soud, který uvádí, že jestliže obviněný ve správním řízení určitou skutečnost žádným způsobem nerozporuje a nevyvolá tak o ní pochybnosti, není povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 23. 4 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, nebo ze dne 14. 5 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56). K účelovosti tvrzení žalobce soud podotýká, že je mu z úřední činnosti (např. žaloba ve věci sp. zn. 44 A 8/2018) známo, že žalobcův zástupce ve správním řízení - společnost F. C., označuje jako řidiče pana A.A. v řadě obdobných správních řízení, jmenovaný přitom není kontaktní, na adrese, kterou zmocněnec žalobce opakovaně uvádí, je neznámý. Zdejší soud má o pravdivosti tohoto označení značné pochyby, naopak se postup žalobce jeví jako zjevná procesní obstrukce.
44. Žalobce na základě výzvy žalovanému sdělil, že vozidlo užíval a řídil pan A.A., narozený X, trvale bytem A., D., Q., fakticky bytem D., B.. Správní orgán se uvedenému řidiči na žalobcem sdělenou adresu opakovaně pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení, zásilky se vrátily jako nedoručené s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. S ohledem na tuto skutečnost pak správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že informace sdělené žalobcem nevedly ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, neboť jmenovaný se na uvedené adrese nevyskytuje a tedy je pro správní orgán zjevně nedosažitelný. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí průběh doručování uvedenému řidiči podrobně rozepsal. Námitka, že nebylo odůvodněno, že byly učiněny tzv. nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, tak není důvodná, neboť z obou správních rozhodnutí je zjevné, jaké kroky správní orgán I. stupně ke zjištění pachatele přestupku (řidiče vozidla) učinil a jaký byl výsledek jeho šetření.

45. Ohledně námitky nevypořádání se s materiální stránkou správního deliktu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, „Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46 také uvedl, že „ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoli však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“
46. Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu koncipována jako odpovědnost objektivní, přičemž neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky.
47. Konečně důvodná není ani námitka, v níž žalobce poukázal na to, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobci bylo oznámení o přestupku doručeno dne 20. 5. 2013. Je pravdou, že datum je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno nesprávně, jedná se však zjevně pouze o nepodstatnou chybu v psaní, která nemá vliv na přezkoumatelnost či zákonnost rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí je i navzdory této písařské chybě zcela zřejmé, o jakém skutku bylo řízení vedeno a na základě jakých skutečností bylo rozhodováno.

Vady výroku

48. Žalobce namítá vady výroku prvostupňového rozhodnutí z několika důvodů. Jednak žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje uvedení konkrétního pravidla provozu, které mělo být porušeno, jakož i uvedení, zda měl přestupek za následek dopravní nehodu a zda byl zjištěn tzv. automatem. Výrok tedy neobsahuje dostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci. Dále žalobce shledává rozpor výroku s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu upravující zákonná kritéria pro výměru sankce. Správní orgán podle žalobce také pochybil, když pro účel úhrady uložené pokuty uvedl variabilní symbol obsahující písmeno, čímž žalobce zavázal k nemožnému plnění. Žalobce nesouhlasil ani se stanovením způsobu úhrady pokuty poštovní poukázkou nebo bankovním převodem, neboť podle daňového řádu uloženou povinnost mohl splnit v hotovosti, což považuje za nejjednodušší. Žalobce rovněž poukazuje na to, že ve výroku bylo rozhodováno o několika přestupcích, řízení přitom bylo zahájeno pro

přestupek jediný. Dále bylo ve výroku uvedeno, že žalobce měl přestupek spáchat z nedbalosti, zavinění přitom v době rozhodování správního orgánu nebylo znakem předmětného přestupku. Konečně podle žalobce z výroku není zřejmé ani to, po jaké ulici a jakým směrem měl řidič jet. Žalobci není známo, co je myšleno jako „centrum“, nadto se tento údaj dozvěděl až z rozhodnutí, čímž byl zkrácen na svém právu na obhajobu, neboť se k němu nemohl vyjádřit.

49. Podle žalovaného je výrok, pokud jde o uvedení přestupkového jednání řidiče, dostatečně konkrétní. K tvrzení žalobce ohledně variabilního symbolu žalovaný uvedl, že tento byl žalobci opakovaně sdělován jako číselný kód. Pro úhradu uložené pokuty v hotovosti má žalobce podle § 163 odst. 3 písm. b) daňového řádu dostatek způsobů – poštovní poukázkou nebo šekem.
50. Z žalobního bodu je zřejmé, že některými z výše uvedených námitek žalobce brojí proti konceptu (šabloně), který mu měl být doručen prvostupňovým orgánem namísto rozhodnutí. V tomto ohledu soud uvádí, že při posouzení důvodnosti námitek vychází z obsahu správního spisu, jehož součástí je správné vyhotovení prvostupňového rozhodnutí, které předmětem odpovídá oznámení o zahájení řízení, nikoli zmiňovanému konceptu.
51. Námitka žalobce stran absence konkrétního pravidla provozu, které mělo být porušeno, není důvodná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno „(...) je vinen správním deliktem provozovatele vozidla, dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy z nedbalosti porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního automobilu tov. zn. F., reg. zn. X, z nedbalosti nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 23. 7. 2015v 13:11 hodin v obci Kolín, křiž. Jaselská Žižkova Legerova, ve směru jízdy do centra, došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla, kde nezastavil na světelný signál „Stůj!“, který znamená povinnost zastavit vozidlo před dopravními značkami v zákoně uvedenými a kde tyto nejsou, před světelným signalizačním zařízením, přičemž byl zaznamenán k tomu určeným a zde umístěným zařízením (...)“.
52. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).
53. Z výše citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou

normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

54. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32). Lze přisvědčit žalobci, když namítá, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním porušeno. V posuzovaném případě však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutné správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku o porušené povinnosti a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek.
55. Nepravdivé je také tvrzení žalobce, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, že přestupek byl zjištěn tzv. automatem. Jak totiž vyplývá z výše uvedené citace výroku prvostupňového rozhodnutí, správní orgán I. stupně uvedl, že řidič byl zaznamenán k tomu určeným a zde umístěným zařízením. Námitku, že ve výroku není uvedeno, že přestupek neměl za následek dopravní nehodu, považuje soud za zcela nedůvodnou. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovozuje, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Požadavek, aby absence následku v podobě dopravní nehody byla uvedena ve výroku rozhodnutí, považuje soud za nadbytečný.
56. K neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017 – 71, který se zabýval totožnou žalobní námitkou, a s níž se tento soud přesvědčivě vypořádal. Předně uvedl, že ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci.
57. Důvodná není ani námitka žalobce týkající se uvedení variabilního symbolu v chybném formátu. Variabilní symbol pro úhradu pokuty a nákladů správního řízení je

v prvostupňovém rozhodnutí uveden v číselném formátu, a to 3010153007, je tedy zjevné, že tato námitka míří toliko do konceptu rozhodnutí.

58. Žalobce rovněž brojil proti stanovenému způsobu úhrady uložené pokuty a nákladů správního řízení. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu, se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. V projednávané věci stanovil správní orgán I. stupně dvě možnosti úhrady pokuty, a to buď platbou na účet nebo prostřednictvím poštovní poukázky, tedy v hotovosti ve smyslu ustanovení § 163 odst. 3 písm. b) bod 1 daňového řádu. Zároveň platí, že tyto mají pouze informativní charakter a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobce sám odkazoval, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohl žalobce uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí.
59. Do konceptu rozhodnutí směřuje také námitka, že správní orgán I. stupně rozhodoval ve společném řízení o několika přestupcích, aniž by o všech přestupcích bylo zahájeno řízení. Jak vyplývá z výše uvedeného, prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí žalovaného se týkají jediného správního deliktu žalobce, a to deliktu, pro který bylo řízení zahájeno. Námitka tak není důvodná.
60. Žalobci lze přisvědčit, pokud namítá, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí nadbytečně uvedl formu zavinění žalobce, neboť odpovědnost za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je koncipována jako odpovědnost objektivní, to znamená, že ke vzniku odpovědnosti za správní delikt není zavinění vyžadováno. Uvedené pochybení však není takové intenzity, aby odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.
61. K námitce žalobce, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, po jaké ulici měl řidič jet a jakým směrem, soud opětovně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu (např. výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016, nebo ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Správní orgán prvního stupně jako místo spáchání označil „*Kolín, křiž. Jaselská Žižkova Legerova, ve směru jízdy do centra*“. Lze si jistě představit vymezení přesnější, např. prostřednictvím GPS souřadnic, nicméně v projednávané věci má soud za to, že nehrozí zaměnitelnost skutku, uvedené vymezení je tak dostatečně určité a nezaměnitelné; z formulace „*ve směru jízdy do centra*“ přitom logicky vyplývá, že centrem je míněno centrum města.
62. Pokud žalobce namítá, že s údajem o směru jízdy do centra (města) se poprvé seznámil až v prvostupňovém rozhodnutí a byl tak zkrácen na právu na obhajobu, nelze mu přisvědčit. Žalobce byl správním orgánem I. stupně poučen o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, kde v oznámení o podezření ze spáchání přestupku je uvedeno „*Kolín, křiž. Jaselská Žižkova Legerova, ve směru od Prahy*“, to ostatně vyplývá též z fotodokumentace. Naopak to byl žalobce, kdo ke své obhajobě v průběhu správního řízení přistupoval pasivně, když řádně neuplatňoval svá práva, neseznámil se s obsahem správního spisu a

podklady pro vydání rozhodnutí, ve věci se nevyjádřil ani své námitky neuplatnil v rámci podaného odvolání. Nadto je krajský soud přesvědčen, že uvedení směru jízdy ve výroku rozhodnutí o správním deliktu na specifikaci správního deliktu nic nemění, i kdyby tento údaj uveden nebyl, nebylo by deliktní jednání tak, jak bylo popsáno, zaměnitelné s jiným jednáním.

Bezprostřednost

63. Žalobce v předposledním žalobním bodu namítá, že správní orgán pochybil, když neprovedl ústní jednání nebo alespoň dokazování mimo ústní jednání, o kterém byl žalobce vyrozuměn, a umožnil mu, se ho účastnit. Došlo tak k porušení zásady bezprostřednosti vyjádřené v ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.
64. Podle žalovaného v řízení o správním deliktu neměl správní orgán I. stupně povinnost ústní jednání nařídit. Poukázal na to, že žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, svého práva však nevyužil.
65. Otázkou povinnosti konat ústní jednání v rámci řízení o správním deliktu se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, když uvedl, že „[v] řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. (...) Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání.“
66. V nyní projednávané věci jde o odpovědnost provozovatele motorového vozidla za skutek spočívající v nezastavení na světelný signál „Stůj!“. Správní orgán měl k dispozici oznámení o podezření ze spáchání přestupku i fotografie pořízené automatizovaným technickým prostředkem, které zachycovaly uvedené přestupkové jednání. Správní orgán I. stupně také vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání ve výzvě ze dne 4. 8. 2015, na níž žalobce reagoval označením řidiče, avšak uvedeného řidiče se nepodařilo správnímu orgánu I. stupně kontaktovat. Správní orgán I. stupně proto učinil do spisu záznam o odložení věci z důvodu, že se mu nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V oznámení o pokračování řízení o správním deliktu ze dne 30. 9. 2015 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, žalobce nijak nereagoval, nikterak shromážděné podklady nerozporoval a ani sám nenavrhoval žádný nový důkaz. S ohledem na dané okolnosti tak nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť podklady, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, dostatečně prokazovaly spáchání správního deliktu.
67. Obdobné závěry přijal i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 – 61, když konstatoval, že „[P]ostup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výslechu svědka způsob reprodukce vylíčených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu

– nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná je situace u důkazu listinou, který se provádí přečtením (po kterém účastník řízení může zásadně vznášet pouze námitky zpochybňující pravost a správnost listiny, takové námitky však může účastník řízení vznést kdykoli v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu).“. S výše uvedenými právními závěry se zdejší soud plně ztotožňuje, a proto konstatuje, že ani tento žalobní bod není důvodný.

Sankce

68. Žalobce v posledním žalobním bodu namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost vyměřené sankce. Žalobce brojí především proti výši uložené pokuty. Namítl, že správní orgán nezohlednil žádné ze zákonných kritérií a neodůvodnil, proč uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč, tedy na samé horní hranici sankční sazby. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přitom zmatečně uvedeno, že pokuta je ukládána při dolní hranici sazby. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný mylně vychází ze skutečnosti, že pokuta byla uložena ve výši 3 000 Kč. Žalobce dále poukazuje na to, že pokuta ve výši 5 000 Kč mu byla uložena nezákonně, neboť předtím mu příkazem byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Žalovaný podle žalobce rovněž pochybil, když se nezabýval tím, zda pro žalobce není příznivější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání přestupku. Zákon o odpovědnosti za přestupky totiž zakotvuje širší katalog zákonných kritérií pro výměru sankce, jakož i možnost mimořádného snížení pokuty.
69. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobci byla správním orgánem I. stupně uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a nikoliv 5 000 Kč, jak uvádí žalobce. Uložená pokuta je přitom v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.
70. Soud předně konstatuje, že žalobní bod se opět z části týká konceptu rozhodnutí, nikoliv jeho konečného vyhotovení, které je obsahem správního spisu. Správní orgán I. stupně uvedl, „[z]a což se mu podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 3 000 Kč (...) splatnost uložené pokuty a nákladů řízení se stanovuje do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to přiloženou poštovní poukázkou, variabilní symbol 3010153007, nebo bezhotovostní platbou na příjmový účet MěÚ Kolín (...)“. Tvzení žalobce, že mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč tak není pravdivé, neboť z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že pokuta byla uložena ve výši 3 000 Kč. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně zohlednil závažnost posuzovaného správního deliktu a současně vyslovil názor, že se obviněný (žalobce) dostatečně poučil a do budoucna se bude chovat v souladu s právními předpisy.
71. Soud má tak za to, že správní orgán zohlednil relevantní skutečnosti, neboť v případě správního deliktu provozovatele vozidla nenese provozovatel odpovědnost za přestupkové jednání řidiče, ale pouze za nedostatečně vigilantní plnění svých zákonných povinností souvisejících s výkonem vlastnického práva. Současně soud poukazuje na to, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu

přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo uvážení správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. podtržení doplněno zdejším soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.

72. Závěrem soud znovu upozorňuje na skutečnost, že rozhodováno bylo nikoli podle zákona o odpovědnosti za přestupky, ale podle správního řádu. Současně platí, že v případě aplikace pro žalobce příznivější právní úpravy nemohou být aplikovány právní normy napříč právními předpisy, ale vždy musí být užit právní předpis jako celek. Nelze rozhodovat o spáchaném deliktu podle správního řádu, resp. zákona o silničním provozu, a zároveň aplikovat institut mimořádného snížení pokuty podle zákona o odpovědnosti za přestupky (pozn. soudu: srov. část rozsudku týkající se prekluze). Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

73. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
74. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně